

Переклад з англійської — Євгена Ліра.

В оформленні використані ілюстрації від Shutterstock.com

Ленді, Дерек

Лен46 Черептон Крутій. Безликі. [Книга третя]. / Дерек Ленді; пер. з англ. Євген Лір. — Х.: АССА, 2020. — 320 с. — (Час фентезі)

ISBN 978-617-7877-11-9

Черептон Крутій, досвідчений детектив, могутній маг, майстер усіляких трюків, просто гарний хлопець і... як це не неймовірно — людина без плоти і крові, просто скелет. Він і його чотирнадцятирічна учениця Стефані ведуть небезпечні розслідування вбивства телепортерів. Навіть намагаються завадити Безликим, які прийшли з іншої реальності, захопити світ... Та все ж хтось загине у битві Безликих і чаклунів.

Фантастичні істоти і чаклунства заповнили цю книгу. Небезпека переслідує на кожній сторінці, а адреналін постійно накочує. Читання, як на американських гірках, не для гидливих людей зі слабкими нервами.

УДК 821.111(417)-312.4-93=161.2

© DerekLandy, 2009
Original title:
Skulduggery Pleasant
First published in Great Britain
by HarperCollins Children's
Books 2009.
HarperCollins Children's Books
is an imprint of HarperCollins
Publishers Ltd, HarperCollins
Publishers
1 London Bridge Street
London SE1 9GF
Skulduggery Pleasant™
Derek Landy

© Панченко О. І., дизайн
обкладинки, 2020
© ПП «АССА», 2020

ISBN 978-617-7877-11-9

1. Місце злочину

Небіжчик лежав долілиць на підлозі біля журнального столика у вітальні. Чоловіка звали Кемерон Посвіт, але було це ще тоді, коли його серце билосся, а легені вдихали повітря. Кров розлилася килимом і утворила чималу пляму, що розтікалася увсебіч від того місця, де він упав. Йому завдали одного удару в поперек. Чоловік був одягнутий, у руках у нього нічого не було, як не було й будь-яких ознак бійки в приміщенні.

Валькірія пройшлася кімнатою, як її вчили: оглядаючи підлогу й інші поверхні, але не дивлячись на саме тіло. У неї не було бажання бачити жертву частіше, ніж потребує завдання. Темні очі дівчинки зосередилися на вікні. Парк на протилежному боці вулиці був порожній, дитячі гірки блищали від дощу, а гойдалки скрипіли від ранкового морозного вітру.

У кімнаті почулися кроки. Валькірія обернулася й побачила, як Черептон Крутій дістає коробочку з порошком зі свого піджака. На ньому був костюм у тонку смужку, який вдало приховував порожнечу скелета, і капелюх, який закривав очниці. Детектив занурив руку в коро-

бочку та почав розмішувати порох, розтираючи невеличкі грудки.

— Які думки? — спитав він.

— Його захопили зненацька, — відповіла Валькірія. — Відсутність будь-яких ознак бійки свідчить, що в нього не було часу дати відсіч. Так само, як і в інших.

— Отже, або вбивця діяв цілковито тихо...

— ...або жертви йому довіряли.

У цій кімнаті було щось дивне, що вибивалося з норми. Валькірія роздивилася довкола.

— Ти певний, що він тут жив? Не бачу жодних книжок із магії, талісманів, амулетів на стінах... Узагалі нічого.

Черептон знизав плечима.

— Деяким магам подобається жити в обох світах. Магічна спільнота таємна, проте є й винятки — ті, хто співпрацює та спілкується з, так званим, «світом смертних». У містера Посвіта, вочевидь, було кілька друзів, які не знали, що він чаклун.

На шафі стояли фото Посвіта й інших людей. Друзі. Кохані. Зі світлин складалося враження, що в нього було хороше життя, сповнене дружніх стосунків. А тепер воно обірвалося. Більше не було Кемерона Посвіта, тільки порожня оболонка на килимі.

Місця злочинів, подумала Валькірія, доволі депресивні.

Дівчинка подивилася, як Черептон підкидає порошок у повітря. Ця речовина називалася веселковим порохом через те, що будь-які залишкові сліди магії довкола змінювали його забарвлення. Щоправда, цього разу порох лишився того самого кольору, що й був, опустившись на підлогу.

— Жодного сліду, — пробурмотів детектив.

Хоч диван і приховував тіло від погляду Валькірії, вона все одно бачила одну ногу. Кемерон Посвіт носив чорні черевики та сірі шкарпетки з поношеними гумованими тасьмами. Його щиколотка була дуже блідою. Валькірія відступила, аби не бачити ногу.

До кімнати ввійшов голомозий чоловік із широкими плечима та пронизливими блакитними очима.

— Детектив Каламут уже неподалік, — мовив містер Блісс. — Якщо вас спіймають на місці злочину...

Він не договорив. У цьому не було потреби.

— Ходімо, — наказав Черептон. Він натягнув пальто й обмотав нижню частину свого черепа шарфом. — До речі, дякуємо, що покликали нас на цю справу.

— Детектив Каламут не звик до таких розслідувань, — відповів Блісс. — Тому Святилищу потрібно, аби ви з міс Веремією повернулися під наше керівництво.

У голосі Черептона почувся легкий подив.

— Гадаю, Турід Гілд із вами не погодиться.

— Та все ж я попросив Верховного Мага зустрітися з вами обома сьогодні вдень, і він обіцяв мені це.

Валькірія підняла брову, проте нічого не сказала. Блісс був одним із найсильніших магів у світі, але водночас і одним із найлячніших. Він досі наводив на неї жах.

— Гілд сказав, що поговорить із нами? — перепитав Черептон. — Не в його стилі змінювати своє рішення.

— Відчайдушні часи... — тільки й відповів Блісс.

Черептон кивнув, і Валькірія вийшла надвір слідом за ним. Хоча небо було сіре, він надів сонцезахисні окуляри над шарфом, сховавши очниці від перехожих. Якби вони були. Здавалося, що погода тримала найуразливіших людей удома.

— Чотири жертви, — проказав Черептон. — І всі телепортери. Чому?

Валькірія застібнула куртку, хоча з тим і було трохи клопоту. Цей чорний костюм урятував їй життя стільки разів, що неможливо було порахувати, але кожен порух нагадував дівчинці, як сильно вона виросла відтоді, як Страхопуд Кравчик пошив це вбрання для неї. Їй уже не дванадцять. Валькірії довелося викинути черевки, бо вони стали замалі, та купити пару взуття у звичайній крамниці. Вона прагнула, аби Страхопуд знову перетворився зі статуї на людину та пошив їй новий костюм. Валькірія на мить відчула докори сумління за таку егоїстичну думку.

— Можливо, Кемерон Посвіт разом з іншими телепортерами щось зробив убивці, і це його — або її — помста.

— Це теорія номер один. Щось іще?

— Можливо, вбивці від них щось потрібно.

— Що, наприклад?

— Не знаю. Якись телепортерські штуки.

— Тоді навіщо їх убивати?

— Можливо, це одна з тих речей, якою можна користуватися лише після того, як уб'єш її власника. Як Посох Предвічних.

— І це теорія номер два.

— Або, може, вбивця хотів заволодіти чимось, що було в одного з них. От і переходив

від одного телепортера до іншого, допоки не знайшов власника.

— Це вже ймовірність. Отримуємо теорію номер два, варіацію Б.

— Добре, що ти не ускладнюєш усе на світі, — пробурмотіла Валькірія.

Біля них зупинився чорний фургон. Водій вийшов із кабіни, огледів обидва боки вулиці, аби впевнитися, що ніхто не стежить, а тоді прочинив бічні двері. Двійко сікачів у сірій уніформі мовчазно ступили надвір. Їхні обличчя ховалися за заборолами шоломів, у руках кожен тримав дуже довгу косу. Останній пасажир фургона вибрався назовні та зайняв місце між сікачами. У широких штанах та блейзері, підбраному до них, із високим лобом і цапиною борідкою, яка утворювала подобу підборіддя, Рімус Каламут зміряв Черептона й Валькірію зневажливим поглядом.

— О, — мовив він, — це ви.

У нього був цікавий голос — щось схоже на розбещеного кота, який вимагає вечері.

Черептон кивком показав на сікачів обабіч детектива.

— Я дивлюся, ти сьогодні інкогніто.

Каламут одразу ж наїжачився.

— Я головний детектив Святилища, містєре Крутію. У мене є вороги, тож мені потрібні охоронці.

— А вони обов'язково мають стовбичити посеред вулиці? — спитала Валькірія. — У них не досить конспіративний вигляд.

Каламут презирливо вишкірився.

— Яке розумне слово для тринадцятирічної.

Валькірія ледь стримала бажання дати йому ляпаса.

— А от і ні, — відповіла вона. — Цілком звичайне. І взагалі, мені чотирнадцять. А ваша борода виглядає безглуздо.

— От як весело! — просяяв Черептон. — Ми троє так добре ладнаємо.

Каламут витріщився на Валькірію, а тоді перевів погляд на Черептона.

— Що ви тут робите?

— Ми проходили повз і почули, що тут сталося ще одне вбивство. Гадали, зможемо дослідити місце злочину. Власне, щойно прибули. Чи є можливість?..

— Вибачте, містере Крутію, — відказав Каламут. — Через те, що ці злочини мають міжнародне значення, а також через увагу, що до них прикута, Верховний Маг очікує від мене найвищого професіоналізму. Також він дав мені суворі інструкції щодо вас і міс Веремії. Він не бажає, аби ви й займалися справами Святилища.

— Але ж це не справа Святилища, — зауважила Валькірія. — Звичайне вбивство. Кемерон Посвіт навіть *не працював* на Святилище.

— Це офіційне розслідування Святилища, а отже — офіційна справа Святилища.

Черептон звернувся до нього дружнім тоном:

— І як просувається розслідування? Мабуть, на тебе дуже тиснуть, аби ти знайшов зачіпки, еге ж?

— Усе під контролем.

— О, я певний, що так і є. А також певний, що міжнародна спільнота пропонує допомогу та необхідні ресурси — зрештою, це ж не тільки ірландська проблема. Але якщо тобі знадобиться *неофіційна* поміч, буду радий...

— Може, *ви* й порушуєте правила, — перебив його Каламут, — але *я* — ні. Вас тут більше ніхто не сприймає. Ви втратили авторитет, коли звинуватили Верховного Мага в зраді, пам'ятаєте?

— Туманно...

— Хочете моєї поради, Крутію?

— Ні.

— Знайдіть собі зручну нору деінде в землі та заховайтеся там. Ваша кар'єра детектива завершилася. Із вами покінчено.

Зобразивши те, що, імовірно, мало бути триумфальним вишкіром, Каламут разом із двома сікачами зайшов до будівлі.

— Він мені не подобається, — промовила Валькірія.

2. Убивця на волі

«Бентлі» припаркувався з тильного боку зачиненого музею воскових фігур, і Валькірія зайшла всередину слідом за Черептоном. Товстий пласт пилу зібрався на тих кількох статуях, що залишилися стояти в темряві. Валькірія чекала, доки Черептон знайде панельну вставку, що відчиняє приховані двері.

Дівчинка ліниво вивчала воскову фігуру Філа Лінотта, вокаліста гурту «Thin Lizzy». Фігура стояла поруч, тримала в руках гітару та виглядала мов жива. Її тато був великим прихильником «Thin Lizzy» у сімдесятих і щоразу, коли з радіо лунала «Whisky in the Jar», він починав підспівувати навіть попри відсутність слуху.

— Панель зникла, — заявив Черептон. — Після того як ми пішли, вони замінили замки. Через нас. Не знаю, чи це мені лестить, чи ображає.

— Гадаю, зрештою, ти вирішиш, що все ж лестить.

Детектив знизав плечима.

— Якесь дивне відчуття.

— То як ми потрапимо всередину?

Хтось торкнувся плеча Валькірії, і дівчинка, скрикнувши, відскочила.

— Перепрошую, — мовила воскова фігура. — Я не хотів вас лякати.

Вона витріщилася на статую.

— Я і є замок, — вів далі Філ Лінотт. — Я відмикаю двері з цього боку стіни. Вам призначено?

— Ми прийшли на зустріч із Верховним Магом, — відповів Черептон. — Я Черептон Крутій, а це моя напарниця Валькірія Веремія.

Статуя кивнула своєю восковою головою.

— На вас чекають, проте вас має супроводжувати офіційний представник Святилища. Я попередив адміністраторку. Вона ось-ось прийде.

— Дякуємо.

— Прошу.

Валькірія ще якусь мить не зводила з нього очей.

— А ви вмієте співати?

— Я відчиняю двері, — відповів той. — Це мое єдине призначення.

— Але співати вмієте?

Статуя задумалася.

— Не знаю, — відповів восковий Філ Лінотт. — Ніколи не пробував.

Стіна за їхніми спинами розійшлася, а двері зрушили та прочинилися. У дверях стояла жінка в темній спідниці та білій блузі та ввічливо посміхалася.

— Містере Крутію, — мовила адміністраторка, — міс Вереміє, ласкаво просимо. Верховний Маг очікує на вас. Будь ласка, ходіть за мною.

Статуя Філа Лінотта не попрощалася, коли адміністраторка повела гостей униз спіральними сходами. Смолоскипи в скобах освітлювали їхній шлях. Вони дісталися нижнього поверху, а тоді пройшли до фое. Заходити в місце, що